

[**Johs. Larsen (Tune).**]

lig skade på fiskeriet, men der er ikke i bemærkningerne nøjere redegjort for eller dokumenteret, hvilken skade de volder. Personlig er jeg stemt for, at også skarverne inddrages under denne bekæmpelseslovgivning. Når de volder skade på fiskeriet, må fiskerne have krav på at kunne bekæmpe dem. Der er dog vistnok en forskel her mellem skarven og rågen. Medens man, da man gennemførte den første lov, stredes bravt om, hvorvidt rågens nyttevirkning var større end dens skadevirkning, kan det vist ikke siges, at ålekragen eller skarven gør nogen nytte. Den gør kun skade, og at bevare den kan derfor kun have ornitologisk interesse.

Lovforslaget giver tilladelse til nedskydning af disse fugle også i fredningstiden, men der står ikke noget om, hvorvidt man også må have lov til at ødelægge reder og yngel, som tilfældet er med hensyn til råger og alliker. Jeg ved ikke, om fiskerierhvervet er tilfreds med denne udformning, men jeg går ud fra, at det er det, idet bestemmelsen vel er overensstemmende med de ønsker, der er fremsat fra fiskeriets side. Skarven har iøvrigt den levevis, at den yngler i kolonier ligesom råger, og såfremt skarvens udbredelse bliver større, end den er nu, er det en nærliggende tanke, at man også måtte have lov til at ødelægge dens reder og yngel ligesom rågens for at gøre bekæmpelsen effektiv. Men det er et spørgsmål, som også kan overvejes under udvalgsarbejdet.

Jeg kan altså give min og mit partis tilslutning til en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag og også tilslutning til, at vi fortsætter med lovgivningen på dette område.

V. Knudsen: Som den ærede ordfører for venstre (Johs. Larsen [Tune]) har omtalt, er den nugældende lov om bekæmpelse af råger ca. 25 år gammel, og den er, såvidt jeg har kunnet konstatere, forlænget temmelig uændret flere gange, kun med de tilføjelser, der blev nævnt om bekæmpelse af alliker, og nu indeholder altså det foreliggende forslag også regler om bekæmpelse af skarver. Det er mit indtryk fra samtaler med fagfolk, at loven måske trænger til en vis modernisering og klarlæggelse af de forskellige problemer, og jeg hilser derfor med glæde, at der er stillet forslag om udvalgsbehandling.

Den skade, skarven forretter på fiskeriet, har været omtalt; det er navnlig ålene, det

går ud over. Men jeg har fra skovejere hørt, at også de er temmelig kede af de store kolonier, skarverne danner i skovene, selvfølgelig navnlig i skove, der grænser til stranden, så det er måske også af hensyn til skovene praktisk med en vis bekæmpelse af skarven.

I det udvalg, der skal nedsættes, vil jeg henstille til landbrugsministeren, at vi også får lov til at se på de anvísninger, der ifølge lovens § 1 gives for bekæmpelsen af de forskellige fugle.

P. N. Petersen (Røjle): Da det radikale venstres ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Oluf Johansen, er forhindret i at være tilstede, skal jeg sige et par ord om lovforslaget.

Selvom jeg ikke er medlem af foreningen „Svalen“, er jeg sympatisk indstillet overfor fuglelivet her i landet i al almindelighed, og det gør mig ondt, når børn og unge mennesker og andre fortrædiger fuglene og ødelægger fuglerederne. Men når dette er sagt, må jeg rigtignok føje til, at der er en fugleart, som jeg har vanskeligt ved at forsones mig med, og hvis væsen og væremåde er mig inderligt imod — det er rågerne. Disse fugle lever i kommunistiske samfund med et højt udviklet celledsystem, de bygger deres reder i de højeste træer, de kan finde, og hvor de i yngletiden skræpper op og laver et så frygteligt spektakel, som om de var skabningens herrer, i flere miles omkreds. Den private ejendomsret er for disse kommunistiske celler et ukendt begreb, de generer sig ikke for at pille kartofler op af naboens mark, og andre markafgrøder er til stadighed genstand for disse grådige fugles opmærksomhed.

Det er derfor ikke så underligt, at man søger at begrænse de ulykker, der følger med disse rågekolonier. De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger er enige i, at rågeplagen må bekæmpes på virkelig effektiv måde.

Nu skulle man jo synes, at sagen var klar, og ligetil: rågerne volder stor skade på afgrøderne — ergo må de udryddes. Men så enkelt er spørgsmålet nu heller ikke. Der er visse mennesker, der har fundet ud af, at rågerne også gør gavn ved at æde knoporme og andre snylttere på planter. Hvis dette var rigtigt, ville man jo være ulykkeligt stillet i de egne af landet, hvor der ingen rågekolonier findes, men noget sådant har jeg ikke hørt om, så det kan vi sikkert se bort fra.

Det har moret mig, at man under tid-